

Novomašni Ave.

Ni treba vam, zvonovi,
zvoniti čez dobrane,
Marijin bodo Ave
nocoj zapele pesmi moje.

Nocoj . . . nocoj je lep večer,
in moje duše ni doma,
nekje na potu do neba
premišlja srečo blaženih.

Le sanjaj, duša, blažen raj,
in premotiti se ne daj;
povrni se mi kadarkoli,
prepozno se ne boš nikoli
vrnila spet . . .

in če bi prav
čez polnoči prišla ob dveh:
saj v oknih mojih bodo še
svetile zate lučce vse,
oj, solze v radostnih očeh.

— — — — —

Iz gorkih sanj že vstajajo
ozarjeni vrhovi,
po rosnem dolu gledajo
in vsi so kakor novi.

In duša se je lepša vsa
vrnila, kakor je odšla . . .

Ni treba vam, zvonovi,
zvoniti čez dobrane;
saj jutranji bo Ave
zapela danes duša moja.

Silvin Sardenko.

Mladostni glas.

„Glej, sladke tvoje melodije,
so zopet prišle k tebi v vas . . .“
In slušam . . . ah . . . jaz ne razumem —
odkod si ti, mladostni glas?

Prihajaš li od tistih cvetov,
ki vzcveli so po teh grobeh,
prinašaš li mi vonj bogati,
ki mi dehtel je v srečnih dneh . . .?

Prihajaš li od tihih krajev,
kjer grob pri grobu se vrsti,
kjer toliko mi nãd mladostnih
nevzdrumno smrtno spanje spi?

„Glej, tvoje tihe melodije
so zopet prišle k tebi v vas . . .“
Jaz slušam . . . ah . . . in ne razumem —
odkod si ti, mladostni glas?

Ivo Danič.

Moj up!

Up, ti neposlušni dečko,
si se vrnil spet enkrat!
Kje si hodil tako dolgo —
mar po rožah, mar po trnju . . .?
Si li božal mlada lica,
ali velim gladil gube,
ti nezvesti solzni tat . . .?

Sedem dolgih že večerov
čakam tvojega povrata,
pa zaman doslej, zaman! . . .
Vem pač, kaj je verovati
zapeljivi govorici,
ki rosi iz rožnih ust . . .
Ali ko mi spet pokažeš

smehljajoče lice svoje
— dasi morda le za hipec —:
vse prevare, vse bolesi
izgubé se kot meglà . . .
Spet srce se ti odpira,
veruje spet po otroško
tebi, ti moj sladki up!

Mira.